

Niemand zei iets

Als je me zou vragen wat er daarna in de klas gebeurde, zou ik geen antwoord kunnen geven. Misschien werd er gejoeld en gelachen. Misschien gooiden Wout en zijn vrienden met propjes papier, of maakten ze die rare, sissende geluiden die ik altijd hoorde wanneer ik op het schoolplein voorbij hun groepje liep. Misschien zette Thibault de klas op stelten en moest de juf dreigen met straf om de boel weer rustig te krijgen. Of misschien gebeurde er helemaal niets en ging iedereen gewoon aan het werk.

Dat kan. Alles kan. Ik heb geen idee. Ik merkte niets van wat er in de klas gebeurde.

Tijdens taal haalde ik mijn schrift niet uit mijn bank, schreef niets op en maakte geen enkele oefening. Ook toen we rekenen hadden, deed ik niet mee, terwijl ik daar best goed in was. Ik bleef zitten met mijn boekentas op mijn schoot en bewoog niet.

Toen de bel ging, schoot ik wakker.

Het begon bij mijn voeten. Die werden ijskoud, en een onbestemde angst kroop langs mijn benen omhoog in de richting van mijn hart. In een paar seconden verlamde ik volledig. De pauze zou nog erger zijn dan gewoonlijk. Ik wilde binnen blijven.

Onbeweeglijk bleef ik in mijn bank tot alle kinderen de klas uit waren.

Toen kwam de juf naar me toe.

‘Bert, we moeten praten.’

Maar ik wilde helemaal niet praten. Niet nu, en ook niet straks. Nooit. Ik glipte onder haar uitgestoken arm door en rende de gang op, de hoek om en de volgende gang in. Het roepen van de juf stierf langzaam weg, tot het niet meer was dan een soort gepiep in de verte. Ze leek wel een muis. Een kleine, grijze muis met een bril op. Die gedachte stelde me een beetje gerust. Ik vond muizen een stuk minder angst-aanjagend dan mensen.

Vlak voor de poort naar het schoolplein, waar de andere kinderen me niet konden zien, bleef ik staan. Wat waren ze met velen. Het liefst was ik teruggegaan naar de beschutting van de klas, maar daar was de juf. Misschien was ze nog altijd aan het piepen.

Ik had geen zin in woorden. Dus nam ik een besluit.

Ondanks het warme weer trok ik mijn kap diep over mijn hoofd. Ik wist best dat ik daardoor niet onzichtbaar werd, zo stom was ik niet. Maar ik werd er rustiger van. Als ik snel genoeg was, zouden de anderen me misschien niet opmerken. Ik haalde diep adem, glipte naar buiten en liep zonder op of om te kijken het schoolplein over.

Het hielp niets.

Meteen draaiden alle hoofden in mijn richting. Niemand zei iets, maar ik voelde hun ogen branden op mijn hoofd, mijn rug en mijn armen. Ik hield nog steeds mijn boekentas tegen me aan gekneld.

Het was ongewoon stil.

Ik rende naar de verste hoek. Daar was mijn plekje waar ik elke pauze doorbracht. Ik stapte op het grote houtblok dat tegen de omheining aanleunde. Als ik op mijn tenen stond, kon ik net een stukje spoorweg zien. Ik keek er verlangend naar. Het leek me op dat moment het mooiste plekje van de hele wereld.

Meestal lieten de andere kinderen me links liggen en keken ze zelfs niet naar mijn hoekje. Vandaag was anders. Een voor een kwamen ze mijn kant uit.

‘Wat is er aan de hand, jongen?’

Het waren de woorden van de juf, maar het was niet de juf die sprak. Het was Wout. Op een overdreven manier deed hij de stem van de juf na. In zijn kielzog kwamen Thibault en de anderen.

In tegenstelling tot mij had Wout geen probleem met praten. Hij wist altijd wat te zeggen, en hij zei het hard en zonder na te denken. Hij stond nu vlak bij me.

Toen legde hij een hand op mijn arm, en weer kromp ik in-

een. Ik haatte mezelf erom, maar ik kon er niets aan doen. Ik kromp ineen voor die stomme Wout, die eigenlijk helemaal niets ergs deed, en iedereen op het schoolplein had het gezien.

‘Lll-laait me mmm-met rrr-rust,’ fluisterde ik. Het stotteren was nog erger dan gewoonlijk.

Wout trok zijn hand terug.

‘O!’ Hij deed verbaasd. ‘Hebben jullie dat gehoord?’

Hij keek om zich heen. Een paar kinderen grinnikten.

‘Hebben jullie dat gehoord?’ vroeg Wout opnieuw. En toen, heel nadrukkelijk: ‘Het spreekt.’

Het grinniken ging nu over in hardop lachen. Het kaatste over het schoolplein, heen en terug tussen de muren en de omheining.

Ik trok mijn hoofd nog dieper in mijn kap. Ik kon nergens heen. Het lawaai galmde tussen mijn oren en legde mijn hersenen lam.

Wout kwam nog een stapje dichterbij.

‘Wat ben jij een lelijk mormel,’ siste hij. Zijn hoofd was nu vlak bij mijn oor. ‘Een echte freak.’

Hij prikte met zijn vinger in mijn arm.

‘Wat doe je hier eigenlijk? Freaks horen niet thuis op school. Ze moesten je opsluiten.’

Toen gaf hij me een duw en draaide zich om. Langzaam

slenterde hij bij me vandaan. Thibault en de anderen volgden hem op de voet.

Ik liet me zakken tegen de omheining.

Freak!

Ik hoorde het woord telkens opnieuw.

Freak!

Freak!

Een freak, dat was ik. Een mormel. Ze moesten me opsluiten.

Maar het was niet waar. Ik was geen freak. Waarom zou ik opgesloten moeten worden? Ik deed niemand kwaad. Kinderen als Wout hoorden hier niet. Zij moesten opgesloten worden. Kinderen die zo’n grote mond opzetten en andere kinderen klein maakten en pijn deden.

Ik kroop overeind.

‘Ik bbb-bb-ben geen fff-freak,’ zei ik zacht.

Wout draaide zich om.

‘Wat?’ zei hij, terwijl hij terug naar me toe kwam. ‘Hoorde ik wat? Zei je wat, freak?’

Ik rilde.

‘Ik bbb-bb-ben geen fff-freak,’ stamelde ik iets harder.

Wout stond me met open mond aan te kijken. Heel even maar. Toen schokten zijn schouders. Hij greep naar zijn buik en deed zijn mond open en dicht, alsof hij zich in een

stukje appel had verslikt. Daarna barstte hij in lachen uit. ‘Hahahaha!’ brulde hij. ‘Hij is geen freak, zegt hij. Het mormel is geen freak. Hahahaha!’

Hij keek om zich heen, naar de anderen. Die lachten een beetje ongemakkelijk. Ze leken er genoeg van te hebben. Toch deden ze niets.

Toen gaf Wout een trap tegen mijn been. En nog een.

‘Jij bent de grootste freak die ik ooit heb gezien, mormel. Je kunt niets. Je kunt niet eens een spreekbeurt houden over die stomme treintjes van je!’

‘Dat kk-kan ik wèl,’ zei ik. Ik merkte tot mijn verbazing dat het stotteren minder werd.

Ik richtte me op in mijn volle lengte, mijn armen nog steeds om mijn boekentas. Mijn hele hoofd werd warm, net als die keer toen ik griep had en vijf dagen in bed moest blijven.

‘Dat kkk-kan ik wel,’ zei ik weer. ‘Ik kan a-alles wat ik wil.’ Ik haalde diep adem. Het was de eerste keer in jaren dat ik zoveel na elkaar zei. Ik had er niet over nagedacht. Ik had er ook geen idee van wat ik wilde zeggen. Ik wist alleen dat Wout deze keer te ver was gegaan.

‘Ik kan alles wat ik wil,’ zei ik nu hardop en bijna zonder stotteren. ‘Ik kan best een sss-spreekbeurt houden over treinen. Ik kkk-kan zelfs een trein worden, als ik dat zou willen.’

Heel even bleef Wout stomverbaasd staan. Hij zei niets. Hij

bewoog niet. Hij knipperde zelfs niet met zijn ogen.

Ik gloeide van opwinding en ging nog wat rechter staan. Ik had gewonnen! Ik had eindelijk mijn mond durven open doen en ik had gewonnen. Daar stond Wout nu. Stoere Wout. Met zijn mond vol tanden.

Maar ik had natuurlijk niet gewonnen.

Er brak een valse grijns door op Wouts gezicht. Daarna proestte hij het uit. Hij rolde bijna over de grond van het lachen. De andere kinderen lachten met hem mee.

‘Natuurlijk, mormel,’ snoof Wout. Hij wreef de tranen uit zijn ogen. ‘Natuurlijk word jij een trein.’

Hij klopte me op de schouder. Het zag er bijna vriendelijk uit. ‘Laat me weten wanneer het zover is. Ik wil dolgraag een ritje met je maken. Tuut! Tuut!’

Toen draaide hij zich om en ging er lachend vandoor.

